

Катрин Елиът

Равни дози смях и сълзи, изкушения с аромата на силно кафе, емоции 9-а степен по скалата на Рихтер

**РОМАНИТЕ НА КАТРИН ЕЛИЪТ –
БИБЛИЯ НА СЪВРЕМЕННАТА ЖЕНА**

**Стари
Вещи,
нов живот**

КАТРИН ЕЛИЪТ

СТАРИ ВЕЩИ, НОВ ЖИВОТ

One Day in May
Copyright © Catherine Alliott, 2010
All rights reserved

© Весела Прошкова, Теодора Давидова, превод
© Димитър Стоянов – Димо,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2010
ISBN: 978-954-389-107-8

Катрин
ЕЛИЪТ

Стари
вещи,
нов живот

EPA

1.

Пълното съсредоточаване на Маги, докато пришпорваше нашия ван по магистрала М 40, беше жизненоважно в буквалния смисъл, затова се направих, че не съм чула последната ѝ реплика, и се престорих на заспала. Задълбоченият анализ на семейството ми със сигурност щеше да я принуди да отклони поглед от платното и тъй като неспособността ѝ да шофира беше легендарна, предпочитах очите ѝ да останат приковани към автомобилите, които в този петъчен следобед се движеха нагъсто и двете посоки на магистралата. Само че тя не се хвана на въдицата.

– Хети! – изкрещя, за да надвика рева на двигателя, напомнящ грохот на мощна косачка. – Чу ли какво казах? Не мислиш ли, че сестра ти е разглежена до немай-къде?! Не съм я виждала от паметта на века, но си спомням, че още тогава имаше всичко, което пожелае. Нали тъкмо ти ми каза, че вече е изхрускала на закуска един вътрешен дизайнер?

Въздъгнах, давайки си сметка, че жалкият ми опит да симулирам дълбок сън не е имал желаните резултат. Освен това си спомних, че докато аз смятах за свое право да намирам кусури на роднините си, мразех приятелите ми да ги критикуват.

– Не казах, че е разглежена – отвърнах с престорено равнодушие. – Само споменах, че са ѝ хрумнали грандиозни идеи. Но пък вкусът ѝ по нищо не прилича на моя, особено по отношение на вътрешното обзавеждане. Пада си по драпериите и флоралните мотиви, които подходат за къща в провинцията, но не пасват нито на моя, нито на твоя стил, нали?

– Твърдо не! – Маги презрително изсумтя, после лицето ѝ засия. Отново насочи вниманието си към шосето и занатиска клаксона. Грамаден камион с унгарска регистрация беше дръзнал да ни засече, докато ние се клатушкахме с деветдесет километра в час по средното платно, изстисквайки максимума от вана, натоварен до пръсване с топове плат, каталози с мостри и мебели... накратко, с оръдията на нашата професия.

– Избери си платно и си стой там! – кресна тя, издавайки невежеството си по отношение на шофирането по магистрала. Бясно засвятка с фаровете и се устрои зад нахала. Вкопчих се в седалката и си помислих: „Поредното кошмарно пътуване.“

Напоследък Маги беше признала, че изпитва прилив на адреналин при словесните двубои с камионджиите, и според мен беше само въпрос на време да си направи татуировки и да шофира по потник. Утешавах се с мисълта, че поне не сме във Франция, където бяхме навъртели сума километри и където агресивното пришпорване на Белчо, нашия бял ван транзит, беше принудило не един мосю да удари спирачки, да изскочи от автомобила си и да ни поиска обяснение. За щастие в гористия Бъкингамшир най-голямата опасност, която ни заплашваше, беше колега шофьор да ни покаже среден пръст или да свали стъклото и да ни замери с мазна опаковка от „Макдоналдс“.

– Тогава за какво сме ѝ притрябвали? – кресна съдружничката ми, кривна в дясното платно и изпревари камиона, безцеремонно нарушавайки правилника за движение. – На сестра ти де!

– Знаеш защо. Хю настоя да отидем – промърморих отегчено. – Дори Лора има едно наум и не смее открито да му се противопостави. Пък и смятам, че е адски благородно от тяхна страна да ни възложат някаква поръчка. Дори да не е обзавеждането на цялата къща, дори да са само няколко стаи, пак ще ни платят купища пари.

Маги се поизправи на седалката и временно млъкна. Признавам, че щях да падна от коня, когато моят зет позвъни в магазина и попита „можем ли да хвърлим едно око“ на къщата. Събитието беше необичайно за фирма „Девойки французойки“. Досега с Маги бяхме обзавеждали сутеренни кухни във Фулъм, а най-голямата ни поръчка беше за къщица в Парсънс Грийн. Хю обаче се оказа много настоятелен.

– Лора има... ами... доста екстравагантни идеи, Хети – каза ми притеснено и почти шепнешком, макар вече да ми беше съобщил, че сестра ми е отишла до селото. – Изнамерила е някакъв лондонски декоратор, който иска да сложи коприна навсякъде. Дори по стените, за бога! Не мога без теб.

Вярно, че е нисичък и бузките и голото му теме блестят като полирани, но няма как да останеш безразлична, когато един благородник и член на Камарата на лордовете ти каже, че не може без теб. Освен това Хю ми е много скъп. Първо, той е готин симпатяга, второ, когато се изтръгне от брачната каишка, притежава пъргавината на териер, и трето, пийне ли, става невероятно забавен.

– Хю, знаеш, че с Маги предпочитаме ненатрапчивото френско очарование. Небрежен шик. Няколко грамадни градински кашпи и един-два стола в бароков стил – нищо повече в стая, боядисана в зеленото на медния окис. Изобщо няма да е по вкуса на Лора.

– Боядисана ли? – изпъхтя той като лабрадор в двубой със себеподобен.
– Боядисана ли каза? Едва ли ще е скъпо да се боядиса, нали?

– Виж, нашата боя не е евтина – приготвят ни специална смес. Излиза около трийсет лири за литър.

– И един литър е достатъчен за петдесет метра площ, прав ли съм? Имаш ли представа колко струват нейните копринени тапети „Мания“?

О! „Мания!“

– Приблизително сто лири за метър. А площта на стените в Абатството вероятно възлиза на... тъъ... минимум 20 000 квадратни метра!

Замълчахме, докато пресмятахме наум.

– Моля те, ела – каза той най-накрая. Което, идвайки по петите на „Не мога без теб“, не само ме заплени, ами направо ме размекна. – Доведи и съдружничката си. Кълна се в най-святото, че няма да съжалявате.

– Не се изхвърляй, Хю – измънках. – Мисълта ми е, че не искам да ни плащаш баснословни суми. Ще ти вземем по тарифата. Само че Лора...

– Не бери грижа за нея – прекъсна ме той с нетипична решителност. – Остави я на мен. О, за малко да забравя – и майка ти е тук – добави, придобивайки обичайния си нервен изказ. – Със сестра ти прелитат от стая в стая, награбили са парчета плат и тапети, слагат ги до прозорците и крещят „Да! Да!“ като ентузиазирани религиозни сектантки. Изглежда, тяхната Библия е грамадна книга от пророка Бенисън, която притискат до гърдите си, разгръщат почтително и точат лиги над нея.

Усмихнах се, защото си ги представих. Мама и Лора, и двете високи, русокоси, поразително красиви. Лора е по джинси и тениска, родителката ми е издокарана с изискан костюм, купен на Бонд Стрийт, който според последния писък на модата е обшит с кожички на яката и маншетите. С кожички са обшити дори ботушите й... Веднъж татко подхвърли, че е въпрос на време, преди животинската козина да стигне до веждите й. Разбира се, и двете са във вихъра си. С блеснали очи препускат из стаите, обсъждат, спорят, разгръщат топове коприна (мама отскача до тоалетната, когато въодушевлението се окаже прекомерно за пикочния й мехур на жена на средна възраст), обезумели от щастие, че най-сетне са се докопали до разкошната къща, най-сетне освободена от родителите на Хю, вследствие на което Хю, Лора и трите им деца най-сетне ще напуснат слугинската къщичка в пределите на имението, обитавана от тях през първите петнайсет години брачен живот.

– А уж щяха да са само пет – оплака ми се веднъж Лора, когато се беше отбила в магазина ми в Лондон. – Когато с Хю се оженихме, техните казаха, че след пет, максимум шест години ще се разменим, но тъкмо сега къщата била прекалено голяма за нас. Знаеш ли, Хети, готова бях да чакам осем години, дори десет. Само че сега имам две източили се тийнейджърки, които си удрят главите в гредите на тавана и си хвърлят ботушите по канапетата, Чарли се блъска в стените, а още живеем в смотаната къщурка!

Маги, която седеше до витрината на магазина и се преструваше, че лъска метален крак от канапе, оформен като топка с птичи нокти, направи красноречива физиономия: „Имаш късмет, че живееш безплатно, па макар и в къщурка.“ Аз обаче искрено съчувствах на сестра си. С изключение на редките изблици на недоволство, тя стоически подтискаше негодуванието си, задето осемдесетгодишните родители на Хю се ширеха в грамадната къща с двайсет стаи, докато петчленно семейство плюс кучета се свиваха в тристайната къщурка до входа на имението.

– Щом е толкова нещастна, защо не се преместят? – раздразнено възкликна Маги, след като Лора си тръгна. Приклекна до витрината и проследи с поглед сестра ми, която наперено крачеше по улицата и русата ѝ коса се полюшваше около раменете. – Защо не си купят къща като всички други?

– Защото всеки път, когато решат да го сторят, родителите на Хю превъртат. Майка му се тръшка и говори за лоялността към семейството, баща му обезумява от гняв, затова Хю обещава да останат още малко. Само и само мир да има.

Маги изсумтя и пак яростно затърка металната вещ, мърморейки под нос за разни безгръбначни хора, които нямат куража да водят собствен живот. Престорих се, че не я чувам.

През същия този ден аз също гледах Лора, докато седеше в задната стаичка на магазина ми на Манстър Роуд, разположила се на отоманка в стил Луи XV, която с Маги наскоро бяхме купили от парижки антиквар и грижливо бяхме претапицирали с няколко метра тъкан с прекрасни бродерии – истинска находка от един битпазар, и се питах как изобщо сме стигнали до това абсурдно положение. Моята по-голяма сестра беше русокоса и невероятно привлекателна, а през 1992 година снимката ѝ красеше корицата на юнския брой на „Вог“, придружена от надпис „Най-новата британска красавица“. Напълно заслужено, разбира се – хубостта ѝ наистина е забележителна. Същата тази красавица се отказа от бляскава кариера, за да се омъжи за Хю, загърби фотосесиите и модния подиум, за да живее в провинцията и да ражда деца. А сега жената, постигнала невероятен успех в живота, се оплакваше пред онази, която се беше провалила почти във всичко. Онази, която изобщо не се омъжи, камо ли за лорд. Онази, която едва дваисетгодишна осинови осиротяло момченце от Босна и така се сдоби с бремене, което „нито един нормален мъж не би пожелал“, както злъчно се изрази майка ми тогава. Онази, която вложи мизерните си спестявания в рискован бизнес, където конкуренцията беше безмилостна – „Девойки францужойки“ не беше единственият подобен магазин на Манстър Роуд, камо ли в Лондон: „Френски декорации“, „Френски романс“ и „Вив ла Франс“ вече бяха с утвърдена клиентела. Онази, която едва плащаше ипотеката на мизерната си къщица в затънтения край на Лили Роуд... Само че не аз, а сестра ми, издокарана с палто на Марк Джейкъбс, се беше просълзила, машинално опипваше пръстените си с безбожно големи диаманти и твърдеше, че се е провалила.

По страната ѝ се търкулна сълза (Лора дори плачеше красиво, без да ѝ се подуят клепачите и носът), аз ѝ подадох хартиена кърпичка и седнах до нея. Прегърнах я през раменете и за миг я притиснах до себе си:

– Глупости, изобщо не си се провалила! Имай още мъничко търпение и на милите старци ще им уврат главите. Май скоро няма да могат да се качват на горния етаж. А Хю им е инсталирал в къщичката специален асансьор, нали така?

– Само дето в най-скоро време ще се повреди – измърмори тя и шумно посмръкна. – Откакто сме го сложили, децата забравиха, че има стълбище. Но да, асансьор има. И това ако не е намек, здраве му кажи.

– Една сутрин ще се събудят и ще осъзнаят, че вече няма как да се справят сами. Ще видиш.

Тя впери в мен огромните си сини очи, блеснали от сълзите:

– Или пък изобщо няма да се събудят!

Ахнах:

– Не говориш сериозно!

Сестра ми е кротка като божа кравичка и подобни реплики са нетипични за нея.

– Права си – въздъхна тя. – Знаеш, че ги обичам. Въпреки че Сесили се държи гадно с мен, а от Лайънъл все така ме побиват тръпки. – Дори на осемдесет родителите на Хю бяха доста страховита двойка. – Само че човек не е господар на емоциите си, Хети – добави с гробовен тон. – Не искам да ги мразя. Не искам да съм неблагодарница. Обаче ги ненавиждам и се срамувам от себе си. Знаем, че съм егоистка и че много жени биха ми завидели за къщичката. – Маги още по-усърдно затърка с парцала, устните ѝ се бяха превърнали в почти невидима линия. – Само че... на моята възраст, на този етап от живота си се надявах на повече – промърмори Лора и сви рамене.

О, да. Надеждата. Пътят към всички разочарования.

Именно затова аз не хранех почти никакви надежди.

– А Хю не ги пришпорва, така ли?

– Не, дори е прекалено любезен. Аз купих асансьора – гузно добави тя.
– Лежа до съпруга си и се питам дали моторизираната двуколка, с която Сесили обикаля из селото и вдига скандали на местните, задето не пазят чистота, някой ден ще попадне в дупка на шосето, скъпата ми свекърва ще прелети над кормилото и ще си счупи врата. И дали този исполин Лайънъл, както си крещи, че пак някой му е скрил гарафата с уиски, този път няма да види някоя от вратите, през които се промъква толкова ловко, и ще си разбие главата в горната рамка. Ужасна ли съм, Хети?

– Не си. Освен ако умишлено повредиш спирачките на двуколката или махнеш пискюлите, които Лайънъл окачва на рамките на вратите да му напомнят да се навежда...

– Не! Никога! – Тя се вкопчи в чантата на скута си.

– В такъв случай не изпитвай чувство за вина. Едно е да го мислиш, друго – да го направиш. Освен това съм гроб за гузните ти тайни.

Този разговор проведохме преди няколко месеца. После сякаш се случи чудо – само след няколко дни сестра ми телефонира, че Сесили и Лайънъл напускат господарската къща. Нямало да се пренесат в къщичката за прислугата, която госпожата ненавиждала открай време и твърдяла, че е кошмарна и влажна („Чак сега ли го забеляза?!“ – изкрещя Лора), а в Шропшир, за да са близо до сестрата на Лайънъл. Щели да си заминат преди Великден.

– Най-последно, Хети! Най-последно ще притежаваме Абатството! – Почти очаквах да добави: „Къщата ще е моя, само моя!“ и да се изкиска като чудовище от панаирджийски лабиринт на ужасите, но тя се въздържа. После обузда радостта си дотолкова, че да си върне добрите маниери, и заяви: – Непременно ще ни дойдеш на гости и ще поостанеш!

Както вече споменах, това се случи преди месеци. Сестра ми вероятно беше прекалено заета с реорганизацията на къщата и пренасянето на родителите на Хю на новото им местожителство (не бива да си кривя

душата – по същото време бях по работа в Париж), но покана така и не последва.

Както вече казах, оттогава измина повече от половин година. Разбира се, междуременно с Лора се виждахме, защото често идваше в Лондон, винаги обядвахме заедно и тя въодушевено споделяше с мен плановете си за преустройството на къщата. Така или иначе беше изминала половин година, преди Хю да ми телефонира. Едно подличко гласче ми прошепна: „Много благодаря. Не те кани на гости, а да работиш.“ Истината обаче беше, че умирах от желание да отида. Докато семейството на сестра ми живееше в къщичката за прислугата, със сина ми Сефи често им гостувахме. Изкарвахме си страхотно – устройвахме си в кухнята весели вечери с малки запои, братовчедите се натръшкваха на пода да гледат телевизия или заедно кръстосваха из ливадите и горите, вероятно затова бях разочарована, че вместо да сме още по-желани гости в имението, след като жизненото пространство вече не беше проблем, като че ли не бяхме добре дошли там. Освен това Лора ми липсваше и ме болеше, че тя май не усеща отсъствието ми от живота си. Обаждането на зет ми предизвика в душата ми противоречиви чувства.

– Няма да се справя без теб, Хети, повярвай ми. Тъкмо сега тя не иска и да ме чуе. А теб ще послуша. Ела за уикенда.

Навлажних устните си с език и се вкамених върху масичката от седемнайсети век, на която се бях покатерила, за да огледам един елегантен кристален полилей, и на която ме завари обаждането на Хю. За уикенда. В събота трябваше да съм на оглед в къща в Батърси.

– Не се притеснявай за парите. Известно ми е, че всички декоратори вземат хонорар за консултация – побърза да добави той. – Имам го предвид. – И спомена толкова огромна сума, че аз на бърза ръка слязох от масичката, преди да съм паднала.

– Много си щедър – заявих и се опитах да не мисля каква ще е сумата за цялата работа, щом дава куп пари само за консултацията. Опитах се да не си представям как ще изплатя цялата ипотека и ще ми остане достатъчно за училищните такси на Сефи.

– Бъди спокойна. Предлагам ти минимална част от цената, която ми казаха, че иска за услугите си някой си Ралф дьо Гранвил, който щял да се развихри в къщата ми. Познаваш ли го?

– Само... по име – отвърнах и се вкопчих в масичката. Беззвучно съобщих на Маги, която стърчеше като истукан посред магазина, притиснала до гърдите си две позлатени амурчета в стил рококо, първо сумата, после името на конкурента. Тя зяпна, после лицето ѝ се изкриви от ужас. Поклати глава и направи красноречив жест, имитиращ прерязване на гърло. Изпънах рамене и казах в слушалката:

– Приемаме, Хю. Ще дойдем този уикенд и ще изчислим колко ще ни струва работата. Чакай ни в петък.

– Чудесно. – Той чак замърка от радост.

– Ти луда ли си! – тросна се Маги, щом затворих мобилния си телефон. – Ралф дьо Гранвил! Ако дръзнем да се конкурираме с него, ще станем за смях на цял Лондон! Щом Лора си е навила на пръста да ползва услугите му, няма да приеме нас. С него сме като тебешира и сиренето! Помниш ли Албион Клоуз? Онази жена гордо ни показва своята баня стил „Дьо Гранвил“ с курвенски кюлоти, окачени на прозореца. Тази „щора“ говореше достатъчно красноречиво за обзавеждането на цялата къща! Хю очевидно няма представа колко се различаваме от Ралф. Мисли си, че вкусовете на всички интериорни дизайнери са еднакви.

– Не съм съвсем сигурна – промърморих замислено. – Той познава работата ни и я харесва. Пък и в крайна сметка, Маги... – погледнах я изпод око – ... къщата е негова, а не на сестра ми.

Тя сви устни:

– О, да. Мама му стара, нищо не се е променило, нали? Все едно още живеем в епохата на господин Дарси и госпожица Бенет от „Гордост и предразсъдъци“.

– Точно така – заявих лаконично. – И Карла го установи на свой гръб. – Отново се покатерих на масичката и продължих огледа на полилея. Карла беше първата съпруга на Хю – пламенна италианка, която след няколко години неудовлетворителен брак напусна съпруга си заради състезател от Формула едно. Разбира се, получи щедра издръжка, но ако бе очаквала половината от Абатството, разочарованието ѝ е било неизмеримо.

– Ти обаче ще изпаднеш в доста неловко положение – продължи да разсъждава на глас съдружничката ми, без да изпуска от прегръдките си шишкавите амурчета. – Мисълта ми е, че Хю те иска, но Лора очевидно е на противоположно мнение. – Тя не издържа и тонът ѝ стана нравоучителен. Престорих се, че не я слушам, и продължих да оглеждам кристалните висулки. Знаех, че са като лампичките на коледната елха – дори само една да е калпава, ще развали цялостното впечатление. – В случай, че получим поръчката – упорито продължи Маги, – ще останем там доста дълго. Вероятно и през почивните дни, нали така?

– Вероятно.

– На Сефи сигурно ще му хареса. Сега е като на седмичен пансион.

– Май да.

Настъпи тишина. Усещах, че съдружничката ми бие нанякъде.

– Ами Айвън? – В гласа ѝ се прокрадна лека възбуда.

О, Айвън. Другият мой пансионер. Онзи, който оставаше през седмицата, а през уикендите изчезваше незнайно къде. Грижливо завинтих последната кристална висулка, пресегнах се и натиснах бутона за осветлението. Полилеят заблестя като приказна бяла феерия и озари мъничкото ни магазинче. Неволно ахнахме, запленени от красотата му.

– Видя ли? – заявих победоносно. – Необходима му беше нежна и любяща ръка. Този полилей ще преобрази нечий дом, ще го превърне в Бленимския дворец. Обзалагам се, че ще го продадем за цяло състояние.

Това се случи в понеделник и внезапната илюминация (в пряк и преносен смисъл) временно беше затворила устата на приятелката ми. Днес обаче беше петък и когато се отклонихме от магистралата и навлязохме в графство Тейм, тя пак се върна към любимата си тема:

– Дали ще идва и ще остава да пренощува, а? Айвън де. – Изражението ѝ беше олицетворение на невинността, но устните ѝ потръпваха предизвикателно. А очите ѝ бяха вперени в шосето.

Престорих се, че обмислям отговора си – бях твърдо решена да не се издам.

– Защо не? – подхвърлих безгрижно.

Маги се приведе към таблото и се изкиска:

– Леле, представям си физиономията на Лора! И на майка ти.

В този момент дори моето хладнокръвие даде отбой, но успешно продължих да играя ролята на непукистка.

– Не се знае – заявих. – И двете мечтаят да се обвържа. Ще умрат от радост, че изобщо съм си намерила приятел. Като едното нищо ще се размекнат.

– О, да. Докато се запознаят с него. – Маги се ухили и се извърна да ме погледне. Видях как се ококори, като зърна каменното ми лице. – Не на мен тия, Хети. Много добре знаеш, че ужасно ти завиждам и бих дала мило и драго да имам някой като Айвън, само дето изпитвам мъничко злорадство, като си представя реакцията на роднините ти. Боже мой – брат ти! – Тя се обърна на сто и осемдесет градуса, свали ръка от волана и я притисна до устните си. – Нали е викарий?

– МАГИ! – изкрещях и се вкопчих в таблото в мига, в който купето се озари от фарове, примигващи зад нас.

– Мръсник! – промърмори тя, когато покрай нас префуча пореден вбесен камионджия, който ни се заканваше с юмрук и устата му приличаше на зейнала черна дупка. Все пак си личеше, че бая се е изплашила. – Да му се не види, не приближаваме ли вече? – продължи и хвана с две ръце вибриращия волан. – Ако не ме лъже паметта, ти каза, че са близо до магистралата, но като гледам, май не е така. – Огледа се и пак замрънка: – Каза още, че всички си седят на моравата и си пият джина, без да обръщат внимание на грохота на трафика, нали така?

– Точно така. Всъщност Хю смята да направи изкуствен водопад в реката, за да заглуши шума... Ето го! Завий вляво!

– Водопад, моля ви се! – злобно се изкиска Маги, удари спирачки и в последната секунда рязко завъртя волана. – Следващата стъпка ще е кичозна украса на терасата. Насам ли каза? Брей, че грандиозно. Сигурна ли си, че не сме се объркали?

Не бяхме. Минахме през портал, оформен от два бели стълба, полускрити в живия плет, и продължихме по алея, покрита с чакъл, която се връзваше като стрела сред липите, засадени от двете ѝ страни. Дърветата, обърнати към нас, бяха подкастри така, сякаш се държаха за ръце. Около тях се виждаха прилежно окосени широки тревни ивици. Отвъд оградата от колове, докъдето поглед стигаше, се простираха тучни ливади, населени с кремави пасящи крави.

– Почти като във Франция – изненадано констатира Маги. – За пътя ми е думата. Всъщност за цялостното впечатление. Даже кравите са от породата „Шароле“.

– Именно. – Стана ми приятно, че е забелязала. Отново замълчах и я оставих да се запознае с обстановката.

– Продължаваме ли напред? – Тя намали скоростта, като приближихме изгърбено мостче в края на пътя.

– Да, отвъд реката. Тя тече пред къщата, нещо съвършено нетипично за Англия. Обикновено моравата стига до реката, която е зад сградата.

– Нима? Странно, но не съм au fait, тоест в час, по отношение на английските аристократични домове. Повечето ми приятели живеят в Кройдън. Все пак къде е къщата?

– Няма да я видиш, докато... завий вляво. – Тя се подчини и рязко завъртя волана. След завоя къщата внезапно изникна пред нас.

– О! – Маги се ококори.

– Какво? – Мнението ѝ ме интересуваше, но не исках да ѝ въздействам.

– Спокойно може да е замък.

Абатството беше сгушено сред дърветата в долината, каменната му фасада беше с цвета на дижонска горчица. В двата края на дългата сграда се издигаха заострени конусообразни кули, покрити със сивкави плочи. Когато Лора я видя за пръв път, веднага попита дали ще я накарат като Рапунцел да спусне дългата си руса коса през някой от високите прозорци, докато преде, затворена в таванска стаичка. Сега дузини прозорци проблесваха срещу нас под светлината на залязващото слънце – може би ни приветстваха, може би – не.

– Именно. Макар и доста мижав. Обаче островърхите покриви са също като на замъка в Шевенон. Както кепенците и двойната входна врата.

– И високите прозорци са същите. Доста симетрични пропорции...

– Архитектът е бил шотландец – побързах да обясня. – Като се замислиш, сума шотландски замъци приличат на френските си събратя. Погледни широкото странично стълбище, което се спуска до терасата, посипана с чакъл. Направо плаче за една от нашите масички, на които сме придали старовремски вид, нали? Няколко стола от ковано желязо, кашпа с цветя на стратегическо място ...

– Погледни изражението на сестра ти – прошепна Маги и спря пред къщата.

Типично френската двойна врата се беше отворила и Лора вече стоеше на най-горното стъпало. Носеше оловносива копринена блуза и джинси, русата ѝ коса блестеше, устните ѝ бяха разтегнати в имитация на усмивка. До нея застана друга блондинка – майка ми, чиято усмивка беше полифонирана и не толкова нервна. След тях от къщата с лай изскочиха две ловджийски кучета, кръстоска между хрътка и коли, които едва не събориха родителката ми, последвани от брат ми Кит със свещеническа якичка под пуловера. Той се усмихваше широко и притискаше до гърдите си чаша с вино.

От баща ми нямаше и следа. За съжаление.

– Ето какво ще направим – промърморих, чувствайки как смелостта ме напуска. – Ще кажем, че сме се отбили да донесем подарък за новодоштите – онова огледало в багажника ще свърши идеална работа. Ще останем за по едно питие, после ще си подвием опашките и ще се върнем у дома.

– Глупости! – Професионалистката у Маги беше изправена пред предизвикателство, очите ѝ искряха, както искрят само очите на истинска франкофонка. – Тази сграда плаче за ръцете на „Девойки францужойки“. Мислех, че ще видя мухлясала английска грозотия, лошо копие на замък от долината на Лоара. Дълбоко грешиш, ако си въобразяваш, че ще изпусна договор за милиони и възможността да вляза в историческите анали на вътрешната декорация редом със светила като Джон Фаулър и Нина Кембъл. Престоят ни тук ще е дълъг. Вече си избрах стая, Хети. – Тя отвори вратата на вана и скочи на алеята. – Лора... госпожо Карингтън, много мило! Кит, каква изненада! Впрочем якичката ти стои много шик. Радвам се да видя всички ви!

Катрин Елиът
СТАРИ ВЕЩИ, НОВ ЖИВОТ

Лилия Анастасова
редактор и коректор

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД